

Pokoj vám a milost a dobrá vůle ve jménu Boha Otce i syna i Ducha svatého

Smiluj se nade mnou, Bože, vyslyš mou modlitbu!

Mnozí říkají: „Kdo nám dá užít dobrých věcí?“

Avšak nad námi ať vzejde jas tvé tváře, Hospodine!

Mému srdci dáváš větší radost, než bývá z hojných žní a vinobraní. (z žalmu 4)

Píseň 650,1-8 Začnem píseň novou

Milý Bože, časně zrána, jsi zrodil život ve vsí jeho kráse i křehkosti.

Buď posvěceno tvé jméno.

Časně zrána, způsobem jakým to svět nejméně čekal, novorozené dítě plačící v jeslích oznámilo, že jsi přišel mezi nás, že jsi se stal jedním z nás.

Buď posvěceno tvé jméno.

Časně zrána, se svědectví o tvém životě proměnilo v pravidelné nedělní zpravodajství, které hlásí, že přicházíš mezi nás znovu a znovu. Někdy to zapomínáme, někdy svým životem i popíráme, někdy svým slovem překroučíme. Přesto a právě proto prosíme, buď posvěceno tvé jméno.

Časně zrána, v mnohobarevném společenství tvé církve na zemi i na nebi, chválíme tvé stvoření, tvůj život, tvé vzkříšení, tvůj zájem o nás. A prosíme:

PANE, DARUJ NÁM

NOVÝ ŽIVOT - KDYŽ JSME USTARANÍ

NOVOU LÁSKU – KDYŽ NAŠE SRDCE OKORALO

ODPUŠTĚNÍ – KDYŽ SE CÍTÍME ZRANĚNÍ

A RADOST A SVOBODU Z DUCHA SVATÉHO - KDYŽ JSME OTROKY SEBE SAMÝCH

Slovo milosti:

Bůh v Kristu tě vysvobozuje z moci všeho, co tě svírá a tíží.

Otevírá tě pro svou lásku, pro novou důvěru, a pevnou naději.

Odpouští tobě. Můžeš dál.

AMEN

Lk 2,41-52

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma.

Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem.

A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli.

Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými.

Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.

Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky.

Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.

Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“

On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“

Ale oni jeho slovu neporozuměli.

Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

píseň 245,1-5 Mládenec blahoslavený

1 Jan 5,11 **A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.**

Dostali jsme Dar – nejvzácnější. Dostali jsme Život. Věčný život. V Božím Synu.

Jsme obdarováni tím, co není jen na chvíli, není to jen na některé dny v roce, je to navždy. Ale také pro tento nový den. Tady.

Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.

Jak se do děje? Jak nás Život „v něm“ proměňuje, rozjasňuje, drží, inspiruje?

Inspiraci Života pojďme dnes spolu čerpat z toho slyšeného evangelia – příběhu dvanáctiletého v chrámě. A máme-li sledovat, jak se to děje, půjdeme po slovesech s ním v Evangelii spojených.

Bude to sedm krátkých zastavení.

Zachyťte a uchovejte třeba jedno nebo dvě z nich pro sebe i pro druhé.

sloveso první – zůstal

Zůstal tam. Tam, kde jde o věci Boha Otce.

Rodiče o tom nevěděli – rodiče nemohou a nemusí vědět všechno.

I vy zůstávejte. Zůstávejte u toho, co je mezi Bohem a vámi. Nemusí o tom všichni vědět. Mnozí to přejdou bez povšimnutí. Zůstávejte u toho, co je pro vás životodárné. Jak jste to objevili v posledních dnech, jak se vám to zjevuje i dnes.

Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Zůstávejte u toho.

Sloveso druhé – sedí

Sedí mezi učiteli.

I vy se posaďte se. Posaďte se mezi druhé. Těšíme se, až to bude možné bez omezení, ale třeba to můžeme dopředu lépe promyslet.

Posaďte se a přijímejte druhé jako ty, kdo vám mohou něco předat. „Mnozí, aniž to věděli měli za hosty anděly.“

Buďte plně přítomní v těch chvílích, kdy si s druhými sednete.

A mezi své učitele života přijímejte i děti i cizince i poutníky, každého, kdo je připraven vám předat zkušenost se Životem.

Vždyť: *Bůh nám (nejen mně) dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.*

Sloveso třetí – naslouchá

(Nalezli jej po třech dnech v chrámě, jak sedí mezi učiteli a „naslouchá“)

On naslouchá. Nerozdává rozumy, nechrlí řešení. Sedí a naslouchá.

Ten, o kterém theologové říkají, že je vtěleným Slovem Božím, naslouchá.

Naše naslouchání – ať se stane vždy novým způsobem, jakým se k sobě vztahujeme.

Ne nemusím hned ke všemu říkat, co si myslím, nemusím vždycky argumentovat ve svůj prospěch, nemusím hned vykládat vše, co mi jde hlavou. Nemusím z druhých hned dělat své posluchače.

Vždyť: *Bůh nám (nejen mně) dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.*

A v něm je pravá inspirace k naslouchání.

Sloveso čtvrté – dává otázky

Ptá se. Dotazuje se. Vstupuje s druhými do toho dobrodružství, které pro stručnost můžeme nazvat „hledání“. Vstupováním na cestu spolu s druhými – skrze otázky.

Jakkoli bychom spolu chtěli mít – zvlášť po zkušenostech minulého roku - už brzy jasné odpovědi a předpovědi – můžeme si troufnout dávat otázky? A být v nich spolu? Ještě se ptát, co pro nás zkušenosti posledních měsíců znamenají?

Jakou otázku dnes pro druhé máte? Jakou otázku jsme jeden druhému?

K čemu by to bylo, kdybychom si vzájemně nabízeli jen vyplněné křížovky?

A jak by ta věta Janova svědectví zněla v otázce?

Dal nám Bůh **věčný** život? Už teď? Je ten život v jeho Synu? Už tady?
Znamená to snad, že věčný život už začal? V Něm?

Sloveso páté – vrátil se

Vrátil se s nimi. Dvanáctiletý se vrací se svými rodiči domů. Svým domovem sice chápe místo, kde jde o věc Boha Otce. Ale i proto se může dobře vrátit s Marií a Josefem do Nazareta. A naslouchat i jim.

Vracejte se i vy. Vracejte se ke svým kořenům. Stojí za to si je znovu uvědomit. Poslouchat je.

Vracejte se ke svým všedním dnům i po dnech svátečních.

Vracejte se s vědomím toho, že pravým domovem, je vám Boží blízkost - právě tam, kde jste, ať to bude kdekoli.

Vždyť: Bůh nám dal **věčný** život. (Už nyní. Nejen, že „tu a tam“ život stojí za to a jinde je mizérie.)
A ten život je v jeho Synu. Tam, kam se vrací se s námi. Do každodennosti, ať už je jakákoli.

Sloveso šesté – prospíval na duchu i na těle

To jsem si musel dohledat v originále: Prospíval. Doslova: pokračoval - šel kupředu v moudrosti duchovní i v tom tělesném, ve svém věku, ve svém stárnutí.

Pokračujeme i ve svém stárnutí i v duchovním zrání – my také. Stárnutí není nic ohavného.

S vděčností smíme pokročit i do nového kalendářního roku. A pokud by vám výraz stárnutí nějak zásadně vadil – říkejte tomu třeba prospívání na těle.

Ale předně – v každém věku - pokračujme o krok dál i v moudrosti duchovní.

Prospívejme na duchu. S pokorou i s nadhledem. S tou větou Janova svědectví:

Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.

A sloveso sedmé – byl milý

(na to jsem se zvláště těšil – mám rád to slovo milý)

Byl milý Bohu i lidem. Zní to jemně, přitom tak prostě – byl milý. Je to sloveso od slova charitas.

Byl milý. Bohumil i Lidumil.

Láskou propojil to, co je k Bohu, s tím, co je k lidem.

V něm je to spojitě, spojující.

Stvořil spojnicu mezi tím, jak smíme oslovovat Boha a jak smíme oslovovat lidi

Milý Bože. Moji milí.

Stvořil spojnicu mezi tím, jak se vztahujeme k Bohu a jak se vztahujeme k lidem. Obojí je teď z jeho lásky.

A v něm se stáváme milí - jeden druhé/mu - jedna druhé/mu. A předně Bohu samému.

Vždyť: *Bůh nám (to jest i do našich vztahů) dal věčný život, a ten život je v jeho milém Synu.*

Píseň 642 Už svítá

poslání 1J 4,7+9+12+18a

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.

Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.

Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání.

píseň 244,1-4